

[Kjeld Olesen]

tisk være mulighed for at skabe en indkomst-udvikling, der er i overensstemmelse med vore økonomiske muligheder, så at konkurrenceevnen forbedres og betalingsbalanceunderskuddet nedbringes. Midlet hedder lønmodtagernes medejendomsret. Og dette krav er kommet for at blive.

Glistrup (FP):

Den er gal. Rablende gal.

Regeringens lovpakke har som sin indbyggede fremtid forringede levevilkår for alle i befolkningen, for alle 5.134.437 danskere. Det understreges i disse dage i Nationalbankberetning, i økonomiprognoser, ved demonstrationer på Slotspladsen, ved deputationsmodtagelser, ved indlæg efter indlæg i dagblade og tidsskrifter, og det er jo ikke grå teori, der fremføres her. Det har nemlig erfaringens centnertunge vidnesbyrd bag sig. Sådan vil det gå, for det, som regeringen forelægger her, er jo præcise gentagelser af, hvad vi har været stillet over for tidligere.

Den 7. marts 1975 og den 14. april 1977 holdt fremskridtspartiet her fra denne talerstol ordførertaler, hvor vi over for lovforslag af præcis den samme karakter som dem, vi har i dag, præcist påpegede, hvad der ville ske. Og hvad er der sket? Der er sket præcis det, som vi forudså. Vi har i den periode, der er gået, fået 8-9-doblet statsgælden. Vi har haft et statsunderskud, der er vokset fra at være nul ved periodens begyndelse til at blive 4 mia kr. det første år, 9 mia kr. det andet år, 18 mia kr. det tredje, 27 mia kr. det fjerde, her i 1979 39 mia kr. og til næste år altså 53 mia kr. Og der har måttet være en gæld-sætning overensstemmende hermed.

Vi havde 50.000-70.000 arbejdsløse, da vi startede på denne vanvidskavalkade, som dette er det tredje skud på stammen af, og i øjeblikket ved vi, at der er 200.000, som meddeler, at de angler efter at få arbejde her i landet, men ikke kan få det og derfor må have udbetalinger over finanslovens arbejdsløshedskonto. Sådan har udviklingen været, siden vi de to første gange vedtog lovforslag som dem, regeringen nu fremsætter, og nu skal vi altså til det for tredje gang.

Vi må fra fremskridtspartiets side ganske og aldeles henvise til, præcis hvordan vi analyserede situationen ved de to foregående lejligheder. Det viste sig at være rigtigt den-

gang, og det vil vise sig at være rigtigt igen. Vi vil også fortælle, hvordan man kan løse problemerne. Det gjorde vi også de foregående gange, og det gør vi igen, for det er jo så ganske åbenbart, hvordan vi skulle have undgået at komme i det kaos, i den mistrøstighedens situation, som vi nu befinder os i.

Man skulle for det første have været ude i nogenlunde god og ordentlig tid. I oktober måned 1977 fremsatte fremskridtspartiet det forslag, som vi nu vil genfremsætte i oktober måned 1979. Det går ud på, at man går i gang med at forberede den næste overenskomstsituation i god tid, at man får arrangeret disse seksdøgns møder under pavevalgsforhold imellem repræsentanter for samtlige politiske partier her i dette folketing, den nationaløkonomiske sagkundskab, arbejdsmarkedets parter, erhvervene osv., og at man dér virkelig får talt sig til rette og får de tekniske problemer gennemarbejdet, sådan at vi f. eks. ikke her for tredje gang i træk skal til at forfordele dem, som er på normallønninger, i forhold til dem, der er underkastet det bevægelige lønsystem, og alle de mange andre ting, som burde have været klaret og været på plads, før regeringen begyndte på sine panikmanøvrer i nætterne i sidste uge.

Dernæst er det ikke noget, man skal komme rendende med her i sidste øjeblik. Man skal være klar i god tid forinden, og det var fremskridtspartiet. Hr. Kjeld Olesen havde jo rygende uret også i den sætning i sit indlæg, hvori han hævdede, at der ikke var nogen, der havde de klare løsninger, før regeringens panikkaosløsning fremkom i denne natstettime her forleden aften. Det var jo således, at allerede i november måned havde fremskridtspartiet totalt udarbejdet, hvordan løsningen skulle være; og kardinalpunktet for de lønforhøjelser, der er nødvendige af hensyn til levestandarden for menigmand i Danmark, var den 34.000 kr.s skattefri bundgrænse. Se, det var den måde, vi kunne løse problemerne på! Det var den måde, vi kunne give en lønfremgang på, der virkelig gavnede de lavestlønnede, for en 34.000 kr.s skattefri bundgrænse vil nemlig ikke føre til afsmitning på de øvrige lønninger. Derfor ville vi virkelig have hjulpet de lavtlønnede.

Derimod er det tom, hyklerisk retorik, når hr. Kjeld Olesen nu stod her og fortalte, at den løsning, der her fremlægges, hjælper de lavtlønnede. Vi har ti overenskomstsituatio-